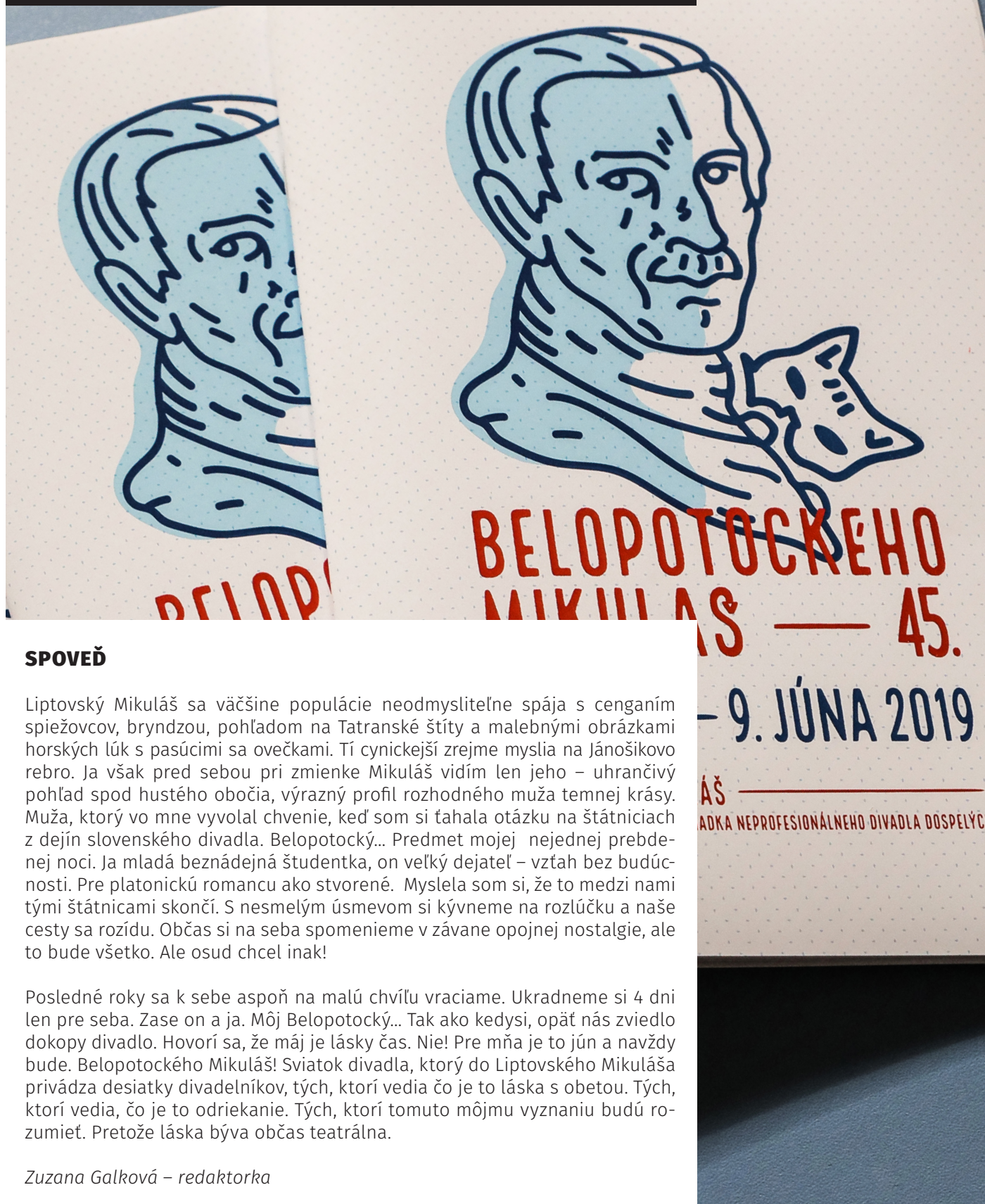

BRAVO1

FESTIVALOVÝ DENNÍK BELOPOTOCKÉHO MIKULÁŠ 2019 7.6.
LIPTOVSKÉ KULTÚRNE STREDISKO LIPTOVSKÝ MIKULÁŠ

SPOVEĎ

Liptovský Mikuláš sa väčšine populácie neodmysliteľne spája s cenganím spiežovcov, bryndzou, pohľadom na Tatranské štíty a malebnými obrázkami horských lúk s pasúcimi sa ovečkami. Tí cynickejší zrejme myslia na Jánošíkovo rebro. Ja však pred sebou pri zmienke Mikuláš vidím len jeho – uhrančivý pohľad spod hustého obočia, výrazný profil rozhodného muža temnej krásy. Muža, ktorý vo mne vyvolal chvenie, keď som si ťahala otázku na štátniciach z dejín slovenského divadla. Belopotocký... Predmet mojej nejednej prebdennej noci. Ja mladá beznádejná študentka, on veľký dejateľ – vzťah bez budúcnosti. Pre platonickú romancu ako stvorené. Myslela som si, že to medzi nami tými štátnicami skončí. S nesmelým úsmevom si kývneme na rozlúčku a naše cesty sa rozídu. Občas si na seba spomenieme v závane opojnej nostalgie, ale to bude všetko. Ale osud chcel inak!

Posledné roky sa k sebe aspoň na malú chvíľu vraciame. Ukradneme si 4 dni len pre seba. Zase on a ja. Môj Belopotocký... Tak ako kedysi, opäť nás zviedlo dokopy divadlo. Hovorí sa, že máj je lásky čas. Nie! Pre mňa je to jún a navždy bude. Belopotockého Mikuláš! Sviatok divadla, ktorý do Liptovského Mikuláša privádza desiatky divadelníkov, tých, ktorí vedia čo je to láska s obetou. Tých, ktorí vedia, čo je to odriekanie. Tých, ktorí tomuto môjmu vyznaniu budú rozumieť. Pretože láska býva občas teatrálna.

Zuzana Galková – redaktorka

Beta, kde si?

Milo Urban / DS Jána Vojaššáka, Zákamenné
réžia: Zuzana Demková

RECENZIA

Divák, kde si?

autor: Michal Baláž – porotca

–

Otváracím predstavením aktuálneho ročníka Belopotockého Mikuláša bolo naštudovanie (jedinej – ak nerátame časopisecky publikovanú ukážku hry Otroci predsudkov z roku 1925) divadelnej hry významného slovenského medzivojnového prozaika Mila Urbana divadelným súborom DS Jána Vojaššáka zo Zákamenného v réžii Zuzany Demkovej. Oceňujem výber textu, ktorý napriek svojmu veku dokáže pomerne živým jazykom stále zaujať nadčasovosťou univerzálnych tém, ktoré sú (bohužiaľ) v poslednej dobe dokonca stále aktuálnejšie: čo boli v prvej polovici 20. storočia „dedinské klebety“, to sú v prvej polovici 21. storočia „fake news“. Predstavenie hneď v úvode príjemne prekvapilo sugestívnou expozíciou postavenou na živej hudbe Roberta Huleja (citujúcej folklórne motívy) a silne výtvarne poňatej minimalistickej scénografii, ktorá na prázdnom javisku vyrástla priamo pred divákom a šikovne sa na tomto spoločnom „budovaní“ dediny predstavili aj základné

vzťahy medzi postavami. Divák tak môže hádať, či správne určil základné sociálne parametre dedinského života, odčítal hierarchiu charakterov a je aj vhodne naložený na žáner – očakáva síce klasickú dedinskú tematiku, no s dávkou poetiky a dotykom symbolizmu. Tu však zapojenie diváka a nárok na jeho úlohu ako spolutvorcu takmer končí, pretože to, čo v tejto šikovnej expozícii vytušil, sa mu potvrdí a až do konca ho predstavenie v podstate nijako neprekvapí, nezneistí. Klady (a mínusy) predstavenia sú však prítomné v neklesajúcej miere po zvyšok 90-minútového predstavenia: herecky síce vyvážený (nikto z herečiek/hercov výrazne nevyniká ani nezaostáva oproti zvyšku súboru: je to určite aj vďaka dobre rozvrhnutému obsadeniu, zohratiosti súboru a vedomiu si svojich kvalít, istých miest a neistých polôh, slabín aj silných stránok jednotlivých členiek a členov hereckého ansámblu) no v režijnej koncepcii nie vždy ustrážený výkon (miešanie viacerých hereckých techník a štýlov herectva pri rôznych postavách), cit pre poetickú skratku (chlieb zabalený ako bábätko), ktorému by však neuškodilo dramaturgické učesanie (dĺžka „spomienkových“ pohybových vsuviek). Za najväčšiu achillovu pätu inscenácie po-

važujem slabšiu gradáciu – mechanicky to síce speje k nešťastiu, no chýba viac vnútorného pnutia, dusivejšie sťahovanie slučky okolo Bety a stupňovanie „vrenia“ v dedine, a chýbajúci „vrchol“ (je tiež mechanický – divák správne odčíta a pochopí, že je to scéna „lynčovania“, no nie je „strhujúca“ a mrazivá, emócia síce je podporená výrazným gestom strhnutia plachty so vzlykom Katreny, ale emócia sa v tom momente už nemôže naplno rozvinúť – nebola včas a dosť hlboko zasadená). Naopak – vo farárovom správne temporytmicky vyslovenom „Nie!“ sa u mňa emócia dostavila a urobila zároveň bodku predstavenia – po nej teda prišiel za mňa „nadbytočný“ a nasilu dovysvetľovavací a na pílu tlačiaci obraz, ktorým akoby režisérka/dramaturgička mierne podcenila diváka a jeho schopnosť pochopiť tému s jej uzáverom, katarzným momentom a kontextuálnym presahom. Tam, kde boli moralizátorsky nadnesené slová, by stačila poetická scénicko/pohybová skratka podobná tej v expozícii.

REPORTÁŽ

Okom bulvárneho reportéra: Urban Theatre

autor: Michal Jasaň – redaktor

–

Blikajúce žiarovky a polovica šarizmatického dua vo veľkej sále. Neklamný znak toho, že sa začal ďalší ročník Belopotockého Mikuláša. Tentokrát s peknou okrúhlou číslovkou 45. Okrúhle jubileum svojho vzniku slávi v tomto roku aj súbor v Zákamennom (5) a Milo Urban zase nedožité 115. narodeniny. Až by sa jednému nechcelo veriť, že je to iba náhoda.

Biele humno

Na prázdnej scéne nám zrazu vyrastie pár bielych predmetov každodenného využitia: stôl, stolička, rebrík. Ďalší rebrík. Doska. Zábradlie. Hrable. Z ničoho nič, na pravej strane scény stojí biele, ako sa vraví, humno. Biele objekty v prázdnom priestore zo začiatku vyvolávajú pocit akejsi „čistoty“ slovenskej dediny, čo umocňuje aj minimalistický hudobný sprievod folklórného nádychu.

Už pri úvodnej pohybovej etude so stoličkou sa niektoré charaktery mierne prezrádzajú a divák si kladie otázku, ako to s tou charakterovou čistotou v danej dedine bude.

Červené jablíčko

Odpoveď sa začne čítať v momente príchodu Bety v červených šatách, ktoré už od prvého pohľadu do miestneho koloritu nesedia. „Okamžite sa stáva terčom podozrievania a ohovárania zo strany susedov, známych, príbuzných a nakoniec aj rodičov.“ Zahniezdi sa na poschodí bieleho humna, odkiaľ môže pozeráť na ostatné postavy zhora (doslova aj metaforicky). A dedičania si preto o ňu začnú obtierať ústa a šliapať po červených jablkách. Podobnosť vo farebnosti je čisto náhodná.

Klasický, no súčasný

Inscenačný tím, ako uviedol v programovej brožúre, pociťuje aktuálnosť posolstva textu aj v súčasnosti. A prečo nie? Veď klebety a nepravdy sa dnes šíria snáď ešte rýchlejšie ako v dedine 20. a 30. rokov minulého storočia. Zmenili sa komunikačné kanály, ale argumentácia „ľudia tak vraveli“ na svojej sile nestratila. Ľudskosť, láska, zľutovanie – kde ste?

BRAVÓ PORADŇA

Režisér mi dáva iba malé role.

Čo mám robiť?

Neexistujú malé role, iba malí herci. Pokiaľ je tvoja výška neprimeraná tvojmu veku, navštív svojho pediatra.

Som režisér a nikto ma nerešpektuje.

Čo mám robiť?

Choď učiť. Do Laponska napríklad.

Môj kolega mi pije krv. Čo s tým?

Co se škádlíva, to se rádo mívá.

Moja kamoška Beta (14)

nechodí na skúšky.

Dievčatá v dospievajúcom veku si prechádzajú zložitými situáciami. Často v skutočnosti iba potrebujú prítomnosť svojich blízkych a priateľov, no majú strach si ju vypýtať. Skús jej občas zavolať a spýtať sa jej: „Beta, kde si?“ Určite ju to poteší.

SCHUDNI DO PLAVIEK S BRAVÓ

PIATOK - 7. 6. 2019

francúzska polievka s mušličkami

Menu 1: Morčací plátok v jogurtovej marináde, dusená ryža, opekané zemiaky v šupke

Menu 2: vegetariánske – zeleninový šalát s falafelom, jogurtový dresing

MILÝ DENNÍČEK

(zo života redaktorov)

5:00 – Zuzka v bdelej kóme cestuje do Banskej Bystrice - napriek skorej rannej hodine nestíha.

6:00 – V Mišovej izbe je 150°C. Teší sa na chladný podtatranský vzduch. Ešte netuší...

6:45 – Kubo sa zobudí na hrozný sen, že neumyl panvicu po praženici. Nebol to sen.

7:30 – Rebeka sa budí na lúče slnka hladkajúce jej tvár. Miluje svoj život.

13:40 – Kubo má katarziu z bryndzových pirohov. Salaše sú život.

13:47 – Zuzke volá babička do živého vysielania. Na obed má slepačí vývar a rezník.

>>

Divadelná komédia

Bengt Ahlfors / Divadlo G, Trebišov
réžia: Viera Krajčová

RECENZIA

Divadelná komédia

autor: Jozef Krasula – porotca

–

Divadlo G z Trebišova už tradične ťaží z dobre disponovaného hereckého kolektívu, ktorý si svoje pôsobenie na javisku zjavne vie užiť. Tvorcovia sú rovnako radi, keď si užívajú aj diváci a preto si už druhý rok po sebe zvolili divácky veľmi atraktívnu komédiu. Text Bengta Ahlforsa je veľmi dobre napísaný a preto nie je prekvapujúce, že už dlhé roky sa drží v repertoároch mnohých európskych profesionálnych divadiel. Autor vynikajúco pozná divadelné prostredie, čo dokazujú živé a vtipné dialógy, pri ktorých si často poviete, že „presne takto je to aj v našom divadle“.

Trebišovčania o spomínaných kvalitách textu dobre vedia, preto sa neboja a svoje role hrajú s chuťou a odhodlaním. Vytvárajú plnokrvné postavy, ale niekedy sa nevyhnú tomu, že až príliš tlačia na pílu a sklznú k prehrávaniu (najmä pri postavách Pera a Janssonovej). Ak by herci na čele s pani režisérkou viac uverili tomu, že stačí text jednoducho civilne zahrať,

tak by inscenácia mohla byť ešte vtipnejšia a presvedčivejšia. Rovnako by jej pomohlo väčšie sústredenie sa na samotné vzťahy a motivácie medzi jednotlivými postavami, ako na vonkajškové konanie a snahu o humor za každú cenu. Rafinovanosť pôvodného textu je v tom, že osudy postáv pripravovanej hry sa neustále preplietajú so skutočným životom hercov. Miestami sa to podarilo ukázať s veľkou presvedčivosťou (napr. scéna zmierenia medzi Lottou a Harrym) a niekedy to bola nevyužitá šanca (scéna s Lindou a jej okuliarmi), ktorá často býva najvtipnejšou scénou celej inscenácie. Ak som písal o výborne disponovanom hereckom kolektíve, tak treba dodať, že sa podarilo veľmi dobre typovo obsadiť jednotlivé postavy, snáď s výnimkou Lotty, kde by sa napriek šarmantnej, príťažlivej a kvalitnej herečke, ktorá tú postavu hrá, viac hodila mladšia predstaviteľka, ktorej by sme skôr uverili naivitu a neskúsenosť, ktorou sa postava vyznačuje.

Vo všeobecnosti však treba konštatovať, že sme videli veľmi slušnú inscenáciu, ktorá síce neponúka žiadne zašifrované posolstvá a filozofie, ale ktorej ambíciou je predovšetkým ponúknuť kultivovanú zábavu. Režisérka si však musí dať po-

zor na niektoré drobnosti, ktoré by sa už na tejto úrovni nemali stávať – napr. keď herci prichádzajú do divadla zvonku z publika a na záver odchádzajú preč smerom za javisko. Alebo keď je Lotta zavretá na záchode z nášho pohľadu napravo (a tam za ňou chodili aj kolegovia), ale ona nakoniec vyjde zo stredu. Je lákavé použiť na záver skutočnú divadelnú oponu, ale v zásade to nie je možné, lebo to nemá logiku – je otočená opačne a nachádza sa na opačnej strane javiska.

No napriek tomu sme boli svedkami príjemnej divadelnej komédie, ktorá ponúkla hercom a herečkám šancu ukázať svoj talent a rozosmiať publikum. Ak niekto túži po divadle, ktoré nevyužíva len jeho zábavnú funkciu, tak musí hľadať na plagáte tohtoročného Belopotockého Mikuláša aj v nasledujúcich troch dňoch.

MEDZI ŠTYRMI OČAMI:

Šokujúce odhalenie, premiéra týždeň pred súťažou!

rozhovor s Martinou Lorincovou z Trebišovského súboru Divadlo G, Trebišov.

autor: Zuzana Galková – redaktorka

1. Prečo ste sa rozhodli práve pre titul Bengta Ahlforsa: Divadelná komédia?

Po poslednej hre, kedy sme vymenili režiséra, tak sa nám zapáčil tento text. Tento titul sa nám páčil hlavne preto, že ponúka taký iný pohľad na divadlo. Na divadlo zo zákulisia. Navyše Divadlo G túto sezónu oslavuje 60. rokov od založenia, takže sa nám to videlo vhodné. Najmä, aby naši diváci, najmä z okolia Trebišova, videli ako to občas prebieha na takých skúškach.

2. Ako sa hrá hercom hercov, ktorí hrajú divadlo?

No hrá sa to neskutočne ťažko, pretože sme tam vlastne hneď v niekoľkých polohách. Sme herci, ktorí hráme. Musíme hrať ľudí, ktorí pôsobia priamo v tej hre a hrajú divadlo. Tá úroveň je oveľa, oveľa náročnejšia. To bolo vidno aj na skúškach, pretože túto hru sme skúšali dvojnásobne dlho, ako inokedy skúšame. Bola to ťažká hra, aby sme ju dokázali uchopiť tak, aby bavila divákov, ale boli sme s ňou spokojní aj my.

3. Hra zobrazuje síce s nadhľadom, ale predsa pomerne presvedčivé vzťahy medzi hercami na javisku, ale aj v zákulisi. To ako ich egá na seba navzájom narážajú. Bojujete aj vy s podobnými problémami v súbore?

Priznám sa, že keď sme prvýkrát prečítali text, boli sme ušasnutí. Na prvej čítacej skúške sme vybuchovali od smiechu a hovorili sme si, ako to ten autor tak dokázal napísať? Ako to on vie, ako je to u nás? Takže naozaj autor urobil skvelú vec. Aj diváci od fachu – reagovali tak, že ako je to presné. Ono tie vzťahy sú niekedy veľmi podobné.

4. Vy ste sa ocitli v takej zaujímavej polohe: ako herečka ste sa mali možnosť prevetliť sa do kože režisérky. Aká to bola pre vás skúsenosť?

(smiech) No tak skúsenosť to bola zaujímavá. Nie som síce režisérka, ale organizácie vediem súbor. Takže všetci sa smiali, že to nie je nič výnimočné pre mňa. Keď som zrevala zdola, tak sa nad tým nikto ani nepozastavil. Povedali: "Aaa, Martina, klasika". Takže asi tak. Ale bola to z tej druhej strany – hereckej, pre mňa zaujímavá skúsenosť. Divadlo v divadle, náročné, ale obohacujúce!

5. Čo pre Vás ako súbor znamená účasť na celoštátnej prehliadke Belopotockého Mikuláš?

Veľmi, veľmi sme sa potešili, že nás sem vybrali. Priznáme sa, že na krajskú prehliadku sme išli s veľmi malou dušičkou, pretože premiéru sme mali len týždeň pred súťažou. A zdalo sa nám, že tá hra je taká surová. Takže išli sme tam s tým, že zahráme – zabojujeme. Ale absolútne sme nečakali, že nás posunú na celoštátnu prehliadku! A proste je to pre nás obrovská skúsenosť. Veľmi sa tešíme na ostatné súbory, ktoré budeme môcť vidieť a porovnať tak prácu druhých súborov a nás. Veríme, že nás to posunie ďalej.

13:50 – Rebeka si nie je istá či dokáže vystúpiť na správnej stanici. Prosí vlakovdúceho o upozornenie na vystúpenie s tým, že to dosť horí.

15:00 – Stretávajú sa 3/4 redakcie.

15:05 – Za neprítomnosti šéfredaktorky sa vymyslel názov časopisu.

15:07 – Za neprítomnosti šéfredaktorky nevieme vymyslieť koncepciu časopisu.

15:15 – Prvé cigarety za nami. Fajčenie skracuje vaše cigarety!

16:00 – Duo Šarizma otvára Belopotockého Mikuláš. Prekvapivo sú fakt vtipné. (Pikoška: Brigita bola celý čas v zákulisi)

17:00 – Spadnúť alebo skočiť?

17:30 – Počet cigariet na osobu: 3

18:14 – Tretia minúta predstavenia a dámy v predných radoch vyťahujú cukríky. Tip redakcie – Klokanky.

19:15 – Po vášnivom bozku Harryho a Lottie nasleduje vášnivá reakcia publika. Naivky! Láska neexistuje!

20:00 – Počet cigariet na osobu: 5

20:30 – Je tma. Rebeka sa bojí.

20:35 – Mišo chytil Rebeku za ruku – bojí sa tiež.

20:40 – Kubo chytil Rebeku za ruku – bojí sa Rebeka.

22:00 – Púšťajú nám zostrih romantických scén. Všetci sa držíme za ruky. Šéfredaktorka „nenápadne“ smrká.

22:05 – „Welcome to the Hotel California. Such a lovely place (such a lovely place). Such a lovely face.“

22:20 – S odhodlaním sa chceme pustiť do práce.

22:21 – Ideme na polievku a pivo. NO A ČO?!

23:40 – Vraciame sa na základňu. Otvárame pivo zapalovačom. NO A ČO?!

23:40 až 00:51 – Čítajte a zistíte. Rebeka ide spať.

Dracula reloaded

Kryštof Hanzlík / Divadlo Milénium, Košice
réžia: Gejza Tóth

RECENZIA

Dracula reloaded

autor: Gabriela Paschová – porotkyňa

Súbor Divadla Milénium z Košíc sa rozhodol zinscenovať veľmi silne recesistickú čiernu komédiu s názvom *Dracula reloaded* autora Kryštofa Hanzlíka, českého režiséra a scenáristu. Divadelná inscenácia pracuje s tromi veľkými fenoménmi. Prvým z nich je všeobecne známa a veľmi obľúbená upírska tematika a s tým spojený a na veľa spôsobov upravený román *Dracula* autora Brama Stokera. Druhým fenoménom je svet filmového priemyslu s jeho zákonitosťami a mechanizmami. Tretím fenoménom, ktorý sa objavuje v závere sú tzv. „energetické vysávače,” teda živé alebo neživé veci v našej blízkosti, ktoré nám odoberajú životnú energiu. V tomto prípade bola za „energetický vysávač” označená televízia. Tretí fenomén je logickým vyústením prvých dvoch. Zároveň možno povedať, že všetky tri sú populárne a teda je pochopiteľné prečo Divadlo Milénium siahlo po

práve tejto textovej predlohe. Avšak je nevyhnutné konštatovať, že samotná inscenácia košického divadla má niekoľko výrazných problémov.

Vekovo široko rozvrstvený herecký súbor pôsobí dojemom, akoby nerozumel základnej koncepcii inscenovania recesistickej komédie alebo paródie, v čom je možné vidieť neskúseného režiséra. Problematické bolo tempo inscenácie, ktoré určovalo množstvo nadbytočných obrazov, taktiež insitná scénografia, štýlovo prekombinovaný kostým, chaoticky zvolená hudobná dramaturgia, podpásový humor a množstvo nečitateľných odkazov. V tomto prípade je možné oceniť ambíciu režiséra o progresívny divadelný kus a tiež jeho odvahu, s ktorou sa pustil do kombinovania veľkého množstva divadelných štýlov, foriem, inscenačných kľúčov a režijných prístupov (od filmového strihu a televízneho herectva, cez tanec až po prácu so štvrtou stenou) avšak nerešpektovaním základných divadelných pravidiel vznikol obrovský zmätok na konci, z ktorého nevynikol prekvapivý záver.

REPORTÁŽ

Okom bulvárneho reportéra: Z kultovej rárohy humorný napínák

autor: Jakub Molnár – redaktor

Košické divadlo Milénium uviedlo hororovú hru Dracula Reloaded a myslím, že by Briam Stoker jasal od úžasu. Tvorcovia ponúkli takmer nevyčerpatelnú studnicu možností, čo herci v nemom filme skutočne rozprávali a aké úskalia (a v konečnom dôsledku i malichernosti) ponúka kinematografický priemysel v praxi. Z Londýna k Čiernemu moru sa najlepšie kupuje lístok na vlak cez Kamčatku-Českú Třebovú-Sninu-Budapešť-Paríž-Burkina Faso, producent sa okamžite zaľúbi do rumunskej tlmočnice a režisér musí nástrahy natáčania na transylvánskom hrade zdolať s nezlomnou „lahkosťou“. Záhadná smrť kameramana sa maximálne skomentuje: „štvorka vpravo neprerazaná, v poriadku, ale inak je mŕtvy. Nevadí, kameramanov je na svete dosť, točíme ďalej.“ Uf, veruže lopotný život umelcov.

Snáď zbytočne špiritizujem, ale súdiac podľa nepredvídateľných momentov, ktorých som za tých 90 minút nasal, si kladiem otázku, či by každý redaktor nemal byť istým spôsobom aj performerom. Košícký herec drží pozornosť publika, dokáže ho dusiť vo vampírskom zovretí a necháva ho (aj napriek istým nedostatkom) ľpiet po tom, aby nasával viac. I redaktor si však svojho čitateľa musí zhypnotizovať. Nuž predstavte si, ako by to vyzeralo, keby naše kultúrne revue Bravó otvoril niekto z vedľajšej herne a nevidel pritom žiadne z predstavení. V reportáži by napríklad k predstaveniu Dracula Reloaded stálo:

„Tvorcovia dokázali s dramatickou statikou s prvkami baletu, cesnakom na posilnenie imunity postavy, mladšou verziou Daniela Hůlku, východniarskou Mínou, Botulou Líftinescu, znelkou zo seriálu Dva a pol chlapa, mažoretami, akčno-humornou scénografiou, Helsingovými guľkami a jeho presláveným kolíkom, pár veršami Sládkovičovej Maríny a epicky bollywoodskou choreografiou v záverečnej scéne, s neopísateľnou dávkou humoru rozrehotáť aj linoleum v sále, kde sú parkety.“ Možno absurdita, ale ľaľa tak sa i stalo. Neveríte?

ANKETA – DEŇ PRVÝ SEDEM TIPOV AKO SI UDRŽAŤ DIVÁCKU PRIAZEŇ

BETA, KDE SI?

Podelíte sa s nami o vaše huncútstvo za humnami?

Dojímavá otázka, ale to si už nepamätáme.
manželský pár

Eh, radšej nie... (márne zakrýva furtácky úškrn). Je však zvláštne, ako sa Beta tým klebetám veľmi nebránila a nesnažila ich vyvracať. Nuž, ale jej vôľa zmeniť svet bola veľmi milá.

Peter

Nemám žiadne.

A nemáte aspoň chuť na tie rozhádzané jablká na scéne?

Skôr mám chuť na zmrzlinu.

Viera

DIVADELNÁ KOMÉDIA

Trúfli by ste si postaviť sa na javisko i načrieť do tajov zákulisných?

Asi áno, postavy boli vykreslené pekne a rolu šepkárky by som si ozaj skúsila.

Martina

Nie, som trémistka, na divadlo sa iba pozerám.

Zita

Sám som kedysi hrával divadlo, nebolo síce zájazdové, ale to už bolo dávno. Teraz na staré kolená ma to už prešlo. Ale možno, keby ma niekto oslovil, nechal by som sa zlanáriť.

Milan

DRACULA RELOADED

Je vám blízky hororový žáner?

Čo budete robiť v posmrtnom živote?

Nerada sledujem horory v kine, lebo sa bojím, ale zároveň mám strach rada. Divné, že? Po smrti mi snáď bude dobre.

Lenka

Od čias, keď som videl Múmiu s Borisom Karloffom, mám hororové filmy rád. Zapáčilo sa mi dobrodružstvo nevšednosti a možnosť, že vašich kamarátov zožerie kopa skarabeov. V posmrtnom živote mám zoznam ľudí, ktorých budem strašiť a tiež súpis astrálnych destinácií, ktoré chcem navštíviť.

Ján

Horory dostávajú človeka do vypätej situácie a pritom každý na ne reaguje inak. V ľaku vie byť krása. Ak zomriem skôr, tak snáď budem s kamarátmi a ďalej si užívať ako príznak.

Peter

VEĽKÝ LETNÝ TEST

SI SKÔR TRADIČNÝ ALEBO SÚČASNÝ PRÚD?

1. Vieš, kto je Ferko Urbánek?

- a. Áno
- b. Nie
- c. Jeho portrét mi visí nad posteľou

2. Premiéra bez šampanského je ako...

- a. Tinedžer bez Wi-fi
- b. Alkoholické pochúťky nie sú oprávnenou položkou vo vyúčtovaní grantových systémov
- c. Bača bez oviec

3. Je niečo horšie ako umelé kvety na javisku?

- a. Videoprojekcia
- b. Umelá ovca na javisku
- c. Živé kvety

4. Čo vy a škrtenie textov?

- a. Nikdy!
- b. Must have
- c. Text?

5. Pri pomyslení na nemeckú drámu mnou prebehne...

- a. Vzrušenie
- b. Úklady a láska je predsa spanilá hra
- c. R. Schimmelpfennig mi je tapetou v detskej izbe

Reinkarnovaný Borodáč: 1c, 2c, 3a, 4a, 5b

Šmrncnutý týmto milénium: 1a, 2b, 3c, 4b, 5a

Hlas budúcnosti: 1b, 2a, 3b, 4c, 5c

Ministerstvo kultúry vyhlásilo rok 2020 za ROK SLOVENSKEHO DIVADLA

Rok 2020 bude z pohľadu divadelnej histórie výnimočný. Celá kultúrna verejnosť si pripomenie 100. výročie založenia Slovenského národného divadla – 1. marca 1920. Jeho vznik otvoril novú éru v dejinách slovenského divadla. Súčasne si v roku 2020 pripomenieme 190. výročie uvedenia prvého slovenského ochotníckeho predstavenia – Liptovský Mikuláš, 22. augusta 1830.

Tieto významné jubileá celonárodného významu sú vzácnou príležitosťou nahliadnuť do minulosti, pripomenúť si dôležité míľniky v dejinách slovenského ochotníckeho (amatérskeho, neprofesionálneho) divadla, ako aj osobnosti, ktoré formovali vývoj slovenského ochotníckeho divadla. S ohľadom na význam spomenutých výročí a prínos osobností do rozvoja umenia a kultúry národa v spojení s modernými slovenskými dejinami navrhlo Ministerstvo kultúry SR na podnet Slovenského národného divadla, Divadelného ústavu a Národného osvetového centra vyhlásiť rok 2020 za Rok slovenského divadla. Okrem týchto výročí si v roku 2020 pripomenieme aj okružle výročia viacerých významných osobností, ktoré ovplyvnili vývin slovenskej divadelnej kultúry.

Vyhlásenie roka 2020 za Rok slovenského divadla treba vnímať ako významnú celospoločenskú udalosť. Mal by dominovať v činnosti divadiel, profesionálnych a neprofesionálnych umeleckých súborov, festivalov, kultúrnych organizácií a umeleckých škôl, ale aj v činnosti a v plánoch osvetových a kultúrnych stredísk.

Rok 2020 prinesie z hľadiska histórie slovenského ochotníckeho divadla spomienku na významnú udalosť, ktorá sa odohrala v Liptovskom Mikuláši pred 190 rokmi. 22. august 1830 sa pokladá za deň vzniku slovenského ochotníckeho divadla a zároveň začiatok našich novodobých divadelných dejín. V tento deň odohrali prevažne mikulášski študenti a mládež veselohru Jána Chalupku Kocúrko. Organizátorom a ústrednou postavou tohto divadelného podujatia bol vydavateľ kníh Gašpar Fejérpataky-Belopotocký. K výročiu uvedenia Chalupkovej hry v slovenskom jazyku pripravujú divadelníci v Liptovskom Mikuláši osobitný program.

Od roku 1830 sa datuje aj niekoľkoročná systematická činnosť Divadla slowanského Swato-Mikulášskeho, ktorá bola vzorom a podnietila založenie ochotníckeho divadla aj v ďalších slovenských mestách (Ján Francisci v Levoči) či na vidieku (Samuel Jurkovič v Sobotišti). V 19. storočí formovali divadelný život na Slovensku dramatici Ján Chalupka, Ján Palárik a Jonáš Záborský, mladí štúrovci v Sobotišti a Levoči a jedna z prvých slovenských herečiek Anička Jurkovičová. Do vzniku Česko-slovenskej republiky prispeli k rozvoju slovenského divadelníctva významnou mierou aj Pavol Országh Hviezdoslav, Jozef Gregor-Tajovský, Jozef Hollý či vtedy najvúdzanejší dramatik Ferko Urbánek. Najvýznamnejším ochotníckym divadelným súborom sa stal Slovenský spevokol v Martine.

Ochotnícke divadlo položilo základy celej divadelnej kultúry na Slovensku, pretože pôvodná dramatická literatúra a herecké zázemie vytvorili živnú pôdu rozvoju slovenského profesionálneho divadla.

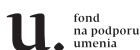
Na základe výzvy Ministerstva kultúry SR aj Národné osvetové centrum oslovuje všetky regionálne osvetové a kultúrne strediská, kultúrne zariadenia, divadelné súbory, občianske združenia, jednotlivé osobnosti a všetkých divadelníkov, aby sa pripojili k podpore a tvorbe Roka slovenského divadla vo svojich regiónoch a miestach svojho pôsobenia.

Pozornosť Roku slovenského divadla venuje aj Fond na podporu umenia už v roku 2019. Pre ďalší rok 2020 sledujte jeho informácie a odporúčania, výzvy na predkladanie žiadostí o finančné prostriedky, plánujte programy k téme a využite ho v plánoch svojej činnosti. Nech je rok 2020 pre všetkých divadelníkov a milovníkov divadla obdobím jeho hlbšieho spoznávania, novej divadelnej tvorby a radostného spoločného stretávania sa.

Festivalový denník BELOPOTOCKÉHO MIKULÁŠ 2019, 1. číslo

Vydáva a tlačí: Liptovské kultúrne stredisko, Liptovský Mikuláš · Šéfredaktorka: Zuzana Galková · Redaktori: Michal Jasaň, Jakub Molnár, Rebeka Mikušová
Grafická úprava: Invidual s.r.o., Foto: Michal Lašut · Rok vydania: 2019, Náklad: 150 kusov, nepredajné. Neprešlo jazykovou korektúrou.

**HLAVNÍ
PARTNERI**

**HLAVNÝ PARTNER,
VYHLASOVATEL
A ODBORNÝ GARANT**

**HLAVNÝ
ORGANIZÁTOR**

SPOLUUSPORIADATELIA

